

der varetager Haandværkerstandens og de mindre næringsdrivendes Interesser. Jeg tror nu ikke, at denne Tale er rigtig, men der er ingen Tvivl om, at hele det Fiskeri, som fra det konservative Folkepartis Side er drevet i alle mulige Stænder i dette Land, vil give Bagslag, og Erhvervspartiet vil mange Steder blive en farlig Konkurrent til det konservative Folkeparti.

Partiet hedder jo „Det konservative Folkeparti“; jeg vil sætte en Streg under „Folke“, men hvis det nu sker, at Folket i stor Udstrækning forlader Skuden, bliver der ikke andet at gøre end at søge et nyt Navn for Partiet. Og da det er i Træning med Hensyn til Navneforandring, vil det ikke falde vanskeligt at opnaa en saadan. En Navneforandring vil maaske ogsaa være heldig. Partiet vil derved undgaa at blive tiltalt ifølge Loven, som forbyder falsk Reklame.

Der er en Ting, som det konservative Folkeparti ved enhver Lejlighed agiterer for, og det er Selvbestemmelsesretten. Man skulde tro, det var det eneste Parti, der respekterer Selvbestemmelsesretten. Jeg vil haabe, at den varme Interesse, som det konservative Folkeparti lægger for Dagen i denne Tid, ogsaa maa kunne mærkes paa Partiets egne Medlemmer. Jeg vil haabe, at en Del af disse Godsejere, Grever og Baroner, som det konservative Folkeparti tæller i sin Midte, og som, naar de taler om det sønderjyske Spørgsmaal, taler med Taa- rer i Øjnene og Rørelse i Stemmen om Folkenes Selvbestemmelsesret, men som optræder som preussiske Junkere overfor deres Landarbejdere og deres egne Arbejdere, maa faa Forstaaelsen af Selvbestemmelsesretten og respektere den overfor de Folk, de beskæftiger. Der findes i min Kreds et Pragteksemplar af en saadan preussisk Junkertype, en Hofjægermester, en meget ivrig konservativ Mand, som ved enhver Lejlighed taler med patriotisk Rørelse om Folkenes Selvbestemmelsesret, men som, naar hans egne Folk finder paa at organisere sig, jager disse fattige Landarbejdere ud af deres Huse og nægter at beskæftige dem, fordi de tillader sig at være Medlemmer af en Organisation, der ikke passer ham. Hvis Landarbejderne nægtede at arbejde for en saadan Herre, fordi han var Medlem af en Organisation, som ikke passede dem, vilde man tale om Knægtelse af den personlige Frihed. Jeg vil haabe, at den Agitation, som det konservative Folkeparti driver, ogsaa maa komme ud blandt adskillige af disse Mennesker; de vilde have godt af at lære, at

der er noget, der hedder Selvbestemmelsesretten for deres mindre bemidlede Landsmænds Vedkommende. Naar de taler om Selvbestemmelsesretten graadkvalt og med Rørelse i Stemmen, er jeg sikker paa, at det har en Del med Hykleri at gøre; thi naar det ikke passer dem, respekterer de ikke Selvbestemmelsesretten herhjemme. Den Mand, jeg nævnedes før, lader „Fyns Stiftstidende“ uddele gratis til sine Arbejdere, men det kan ikke være noget Ækvivalent for den mistede Selvbestemmelsesret; jeg antager, at Arbejderne nok skal vide at skaffe sig det nødvendige Indpakningspapir, uden at de behøver at faa konservative Organer tildelt gratis.

Noget andet, som man ved adskillige Lejligheder har bragt paa Bane fra konservativ Side, er Overholdelsen af Overenskomster. Jeg for mit Vedkommende skal ikke forsvare Brud paa Overenskomster; men jeg ser i disse Dage, at „Ugeskrift for Læger“ indeholder lange Artikler om, at Forudsætninger for Overenskomster kan bryde. Jeg hørte det ærede Medlem fra Faaborg (Sporon-Fiedler) tale i Gaar; han er desværre ikke til Stede i Dag, men jeg haaber, han faar Lejlighed til at læse, hvad jeg her har i Sinde at sige. Jeg vil haabe for ham, at hans Retfærdighedssans er lige saa udviklet som hans Gemytlighed; jeg har kendt ham i adskillige Aar, og jeg vil antage, at hans Retfærdighedssans og hans Gemytlighed staa nogenlunde paa samme Højde. Det ærede Medlem rettede ensidig sin Kritik mod Arbejderne, fordi de ikke overholdt Overenskomster. Jeg tror, det ærede Medlem i lige saa høj Grad kunde rette sin Kritik mod Arbejdsgiverne, altsaa mod sine egne Kolleger indenfor Landbruget. Der findes indenfor Landbruget adskillige store Arbejdsgivere, som ikke respekterer indgaaede Overenskomster. Da det ærede Medlem fra Faaborg talte, sad der en af Landarbejderforbundets Repræsentanter i Tilhørerlogen. Jeg spurgte ham, hvad han mente om det ærede Medlems Tale ved den Lejlighed, og han sagde, at det ærede Medlem skulde være den sidste til at klage over Mangel paa Respekt for indgaaede Overenskomster; thi der findes indenfor det ærede Medlems Standsfæller Arbejdsgivere i Massevis, som ikke overholder indgaaede Overenskomster. Det er ikke noget isoleret Fænomen; der foreligger for Tiden over 50 Klager fra Landarbejderforbundet over Arbejdsgivere i Landbruget, som ikke har respekteret